

Redacteurs Ansvar, og de have forsaavidt Mere at betyde, end naar de ere fremkomne under en eller anden Ubekjendts Underskrift; thi de fremkomme, paa en Maade, under Garanti af Mænd, hvis Virksomhed maa gjøre dem mere bekjendte end de allerfleste Folk. Der havde altsaa været, forekommer det mig, stor Grund for Justitsministeren til i den Anledning at gjøre Noget. Jeg skal erindre om, at det er en Grundsetning i den danske Lovgivning, at enhver Embedsmand, og navnlig enhver Dvrighedsperson, er forpligtet til at fralægge sig krænkende, vanærende Beshyldninger, der fremkomme imod ham. Jeg anseer det ikke for nødvendigt at nævne de Lovsteder, hvoraf denne Retregel kan uledes; jeg antager den for almindelig bekjendt, saa at en saadan Begrundelse ikke behøves. Men hvad der skal gjælde med Hensyn til enhver nok saa ringe Dvrighedsperson, maatte dog vel fremfor Alt gjælde med Hensyn til den Dvrighedsperson, der staaer i Spidsen for den hele Justits her i Landet. Om nu forøvrigt Ministeren vilde vælge den Form til at fralægge sig Beshyldningerne, at anlægge Søgemaal imod det paagjældende Blads Redacteur, eller vælge en anden Form, hidført naturligen af hans høie Stilling, skal jeg ikke tillade mig at udtale nogen Mening om, hvad der maatte have været det meest Passende; men, som sagt, det forekommer mig, at, naar Ministeren undlod at gjøre Noget i Anledning af denne Artikel, og lod Uger gaae hen uden at foretage noget Skridt, maatte han paa den ene Side derved bestræffe den Mistanke, som maatte blive en naturlig Følge af Artiklen, og paa den anden Side forekommer det mig ogsaa, at en saadan Passivitet fra hans Side ikke kunde Andet end opfattes som en Ligeghyldighed ligeoverfor den offentlige Mening, ja, som Lige-ghyldighed ligeoverfor de offentlige Forsamlinger, med hvilke han har at forhandle. Og saa i en anden Forstand troer jeg, at man kunde sige, at Justitsministeren har indtaget et stærkt Standpunkt. Da han første Gang berørte denne Sag her i Thinget efter en tilfældig

given Foranledning, brugte han haaniende og spottende Udtryk om den Mand, som vel kan betegnes som den anden Part i denne Sag. Han kaldte denne Mand en Martyr. Det er ikke mig bekjendt, at der er Nogen, som har villet gjøre ham til Martyr. Skulde han nogensinde blive Martyr, vilde det vel være, dersom han faldet som Offer for ubesluede Angreb, navnlig fra Justitsministerens Side. Men har Ministeren fremstillet Nogen som Martyr, saa har det været Ministeren selv. Han søgte nemlig at give det Udseende af, at de Beshyldninger, der vare fremkomne, vare fremgaaede af forskjellige skjulte Bevæggrunde. Han sagde: „Jeg har den Ære, at blive betragtet af ikke ganske Faa som en uforsonlig Fjende af alle de Bestræbelser, der kunde gaae ud paa at vække Tvivl om Dynastiets Berettigelse, vække Tvivl, om det ikke var bedre, om vor Stat stod i et andet og afhængigt Forhold til et andet Land.“ Derfor var han fattet paa, at han fremdeles vilde blive Gjenstand for forskjellige Angreb. Han gjorde sig altsaa til Martyr for den høie og hellige Sag, at være Forkæmper for Dynastiets Berettigelse og for Landets Selvstændighed og Uafhængighed. Jeg skal ikke nægte, at denne Udtalelse mindede mig noget om den berømmelige Ridder de la Manchas Kamp med Beirmøllerne. Den ærede Minister kæmper, troer jeg, imod Beirmøller, og jeg skal ikke nægte, at det er min Opfattelse af hele denne Sag, der er saa uhyggelig for Alle, og ikke mindst for Ministeren, at han uden al Tvivl er bleven ledet ind i denne Sag af den Iver og Nidjærhed, som synes at være eiendommelig hos ham, for at vinde sine gylbne Sporer i Kampen mod disse Beirmøller. Den Tavshed, som Ministeren bevarede ligeoverfor den fremkomne Artikel i „Tæbrelandet“ blev, som sagt, tilfældig afbrudt ved en given Anledning fra et af dette Things ærede Medlemmers Side. Der var i Mellemtiden fremkommet forskjellige Udtalelser, og det af Mænd, der, som sagt, havde spillet Mellemmands Roller, og som nu optraadte væsentligt som